

Sărindar

George Coșbuc

Iar Matei în baltă stete
Până-n zori, în stuf ascuns,
Frigul nopții l-a pătruns
Și prin suflet spaimă-i dete
Că pierirea l-a ajuns.

Dumnezeule-al puterii,
Vezi-mă în ce stare sânt!
Fă, să scap de-acest mormânt,
Depărtându-mi ianicerii,
Și mă leg cu jurământ

Că scurgând această baltă,
Chiar pe locul unde zac
Mănăstire am să fac,
Mândră, veselă și naltă,
Și cu aur am s-o îmbrac.

Turcii însă-l căutară
Și-altă zi, și neîncetat,
Iar Matei în stuf a stat
Și-altă noapte, mai amară,
Mort de foame și-nsetat.

Dat-ai prin Hristos, Părinte,
Cele nouă fericiri!
Scapă-mă de prigoniri
Și-ți voi ridica, preasfinte,
Tot pe-atâtea mănăstiri!

Ruga nu i-a fost primită
Nici acum, și-a stat Matei
Ocolit de agarei
Înc-o noapte-așa cumplită,
Și plângea, gândind la ei:

Vai, Părinte-al îndurării,
Depărtează-acest pahar,
Și scăpând dintr-un amar,
Mănăstiri voi face țării
Câte slujbe-n sărindar.

Și-apoi fu, că tot plecară

Nechemații venetici.
Iar Matei a strâns voinici
Și-a gonit pe turci din țară
Și-a îngropat și mulți aici.

Iar pe locul unde-n baltă
El ascuns trei nopți a stat
Sfânt locaș a ridicat
Pe colin-acum înaltă,
După cum s-a și jurat.

Și apucat-a să clădească
Alte nouă, rând pe rând,
Și i-a dat Dumnezeu gând
Într-o zi să le sfințească,
Toate-același hram având.

Iar în urmă ridicat-a
Un altar după altar,
Domnului cel sfânt ca dar
Cel din urmă dându-l gata,
I-a pus nume Sărindar.